

Arrest

nr. 342 105 van 02 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 februari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 februari 2026 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer:

Naam: E. Y. (...)
Voornaam: M. (...)
Geboortedatum: (...) 1988
Geboorteplaats: TETOUAN
Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Niettegenstaande betrokkene vrijstelbaar is en een borgsom heeft betaald, moet hij het grondgebied verlaten. Ten einde te voldoen aan het gerechtelijk dossier is het echter voor betrokkene mogelijk om, voorzien van de nodige identiteitsstukken, terug te keren naar België.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. De betrokkene is enkel in het bezit van zijn geldige Marokkaanse paspoort.*
- 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 08/02/2026 voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden. Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van betrokkene : Betrokkene wordt in Nijlen gecontroleerd als bestuurder van een niet-verzekerde voertuig. Dit voertuig zou van een vriendin zijn. In het voertuig worden 5 paxons cocaïne aangetroffen en hij blijkt in het bezit van 650 euro cash geld. Hij heeft twee gsm's bij en geeft geen codes. Hij is niet ingeschreven in België en zou meestal in Spanje verblijven, en af en toe in Wilrijk en Hoboken. Uit nazicht van ANPR-camera's blijkt dat het voertuig die dag een heel traject aflegde en zich begaf rond Antwerpen, ten noorden van Antwerpen, regio Herentals en de regio waar het voertuig werd aangetroffen. Betrokkene ontkent te verkopen. De vermeende verkoop van verdovende middelen en psych tropische stoffen wakkert de drugskwaal verder aan. Het verhandelen van drugs is een wettelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin; dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drughandel wordt door de dealer niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid in het gedrang wordt gebracht. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 07/02/2026 aangehouden door de politie van Nijlen in het kader van een controle van een voertuig van betrokkene. Hij wordt geïdentificeerd aan de hand van zijn vervallen Spaanse verblijfskaart als zijnde E. Y. M. (...), geboren op (...) 1988. Hij is alsook in het bezit van zijn geldige Marokkaanse paspoort. Betrokkene werd verhoord door de politie en verklaarde niet officieel hier in België te verblijven maar af en toe hier te komen en terug te vertrekken. Hij kwam naar België omdat hij hier vrienden zou hebben en hen wou zien. Hij heeft nog nooit ergens een aanvraag tot asiel aangevraagd of ergens vingerafdrukken opgenomen. Betrokkene geeft aan rugproblemen te hebben. Hij had een duurzame relatie maar het zou ingewikkeld zijn, verdere informatie krijgen wij niet. Betrokkene verklaarde verder geen (minderjarige) kinderen te hebben. Tot slot geeft hij aan familieleden in zijn herkomstland, Marokko, te hebben. Hij krijgt geen bezoek in de gevangenis.

Uit het administratief dossier van betrokkene kan men geen enkel element terugvinden waaruit blijkt dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgisch grondgebied. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet waargenomen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: *er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 07/02/2026 in België verblijft en dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Artikel 74/22, §1, lid 2, 2°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en/of zijn vergezellende familieleden.

Betrokkene heeft de Marokkaanse nationaliteit en is visumplichtig. Hij was op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit van een geldige visum. Hij is enkel in het bezit van een geldige Marokkaanse paspoort.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 08/02/2026 voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden. Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van betrokkene : Betrokkene wordt in Nijlen gecontroleerd als bestuurder van een niet-verzekerde voertuig. Dit voertuig zou van een vriendin zijn. In het voertuig worden 5 paxons cocaïne aangetroffen en hij blijkt in het bezit van 650 euro cash geld. Hij heeft twee gsm's bij en geeft geen codes. Hij is niet ingeschreven in België en zou meestal in Spanje verblijven, en af en toe in Wilrijk en Hoboken. Uit nazicht van ANPR-camera's blijkt dat het voertuig die dag een heel traject aflegde en zich begaf rond Antwerpen, ten noorden van Antwerpen, regio Herentals en de regio waar het voertuig werd aangetroffen. Betrokkene ontkent te verkopen. De vermeende verkoop van verdovende middelen en psych tropische stoffen wakkert de drugskwaal verder aan. Het verhandelen van drugs is een wettelijke doch aanlokkelijke manier om geld te verdienen omwille van het grote en gemakkelijke geldgewin; dit echter ten koste van de volksgezondheid. Bij drughandel wordt door de dealer niet in het minst acht geslagen op de rampzalige gevolgen ervan voor de fysieke en psychische gezondheid van de afnemers, wat wijst op een gevaarlijke antisociale mentaliteit waardoor de openbare veiligheid in het gedrang wordt gebracht. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaarde te lijden aan rugproblemen. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Marokko.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 07/02/2026 in België verblijft en dat hij zijn verblijf niet op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Artikel 74/22, §1, lid 2, 2°: Betrokkene heeft niet meegewerkt aan het verkrijgen van de nodige reisdocumenten voor zichzelf en/of zijn vergezellende familieleden.

Betrokkene heeft de Marokkaanse nationaliteit en is visumplichtig. Hij was op het moment van zijn arrestatie niet in het bezit van een geldige visum. Hij is enkel in het bezit van een geldige Marokkaanse paspoort.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 08/02/2026 voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij later veroordeeld kan worden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, G. V. (...), adviseur-generaal, de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie, de Directeur van de gevangenis te Mechelen. om betrokkene vanaf 12.02.2026 te doen opsluiten, in de gevangenis te Mechelen.

*G.V. (...), adviseur-generaal, gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie
Brussel, 12.02.2026”*

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve merkt de Raad allereerst op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

2.2. Nog ambtshalve wijst de Raad erop dat de huidige vordering in uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig is ingesteld.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Er blijkt *in casu* niet dat ten aanzien van verzoekende partij al een eerdere verwijderingsmaatregel werd genomen. Het thans bestreden bevel is dus een eerste verwijderingsmaatregel. Verzoekende partij beschikte derhalve, overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid *juncto* artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over een beroepstermijn van tien dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Op basis van de bij de Raad voorliggende stukken blijkt verder dat het bestreden bevel verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 12 februari 2026. Verzoekende partij stelt verkeerdelijk dat zij pas op 19 februari 2026 in kennis werd gesteld van deze beslissing. Zij steunt zich hiervoor op de datum die de medewerker van het gesloten centrum heeft vermeld op de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing, maar gaat eraan voorbij dat deze akte van kennisgeving duidelijk vermeldt dat de kennisgeving van de bestreden

beslissing aan verzoekende partij gebeurde door een medewerker van het gevangeniswezen van Mechelen en dit reeds plaatsvond op 12 februari 2026. Op het moment dat verzoekende partij naar het gesloten centrum werd overgebracht, zijnde 19 februari 2026, tekende RV van het gesloten centrum 127bis, de beslissing af. Hierbij wordt geen melding gemaakt van enige kennisgeving door RV van het gesloten centrum 127bis aan de verzoekende partij. Er bestaat dan ook geen onduidelijkheid over het moment waarop de bestreden beslissing werd betekend aan de verzoekende partij. Het gegeven dat verzoekende partij pas op 19 februari 2026 vanuit de gevangenis kon worden overgebracht naar het gesloten centrum, vermag er geen afbreuk aan te doen dat verzoekende partij wel degelijk reeds op 12 februari 2026 in kennis werd gesteld van de bestreden verwijderingsmaatregel. Dit volgt trouwens ook zeer duidelijk uit de kennisgeving van het inreisverbod op dezelfde datum.

De beroepstermijn nam bijgevolg, overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, een aanvang op vrijdag 13 februari 2026 en verzoekende partij beschikte dus tot en met maandag 23 februari 2026 (conform artikel 39/57, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt de vervalddag immers verplaatst naar de eerstvolgende werkdag indien de vervalddag valt in het weekend) om een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 28 februari 2026 bij de Raad ingediend. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Ter terechtzitting werd de laattijdigheid van de vordering in het debat gebracht. De advocaat van verzoekende partij beaamt dat de bestreden beslissing op 12 februari 2026 ter kennis werd gebracht.

De Raad benadrukt dat de beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet van openbare orde zijn en strikt moeten worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoonde dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, *RW* 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "*Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, *die Keure*, 1996, nrs. 502-506). Noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting brengt verzoekende partij echter een reden van overmacht naar voor.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat uit de arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en beschreven in de rechtspraak van het EHRM. Deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als totdat de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek. Verder moet worden opgemerkt dat de beroepstermijnen die zijn voorzien in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs kan worden beschouwd als een daadwerkelijk rechtsmiddel (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016). Thans wordt geen enkel concreet element aangebracht waarom hier *in casu* anders over zou moeten worden geoordeeld. In de akte van kennisgeving van 12 februari 2026 worden alle beroepsmodaliteiten op een duidelijke wijze vermeld. Er wordt geen enkel begin van bewijs geleverd dat er in de praktijk onvoldoende tijd was om met kennis van zaken een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen voor het verstrijken van de beroepstermijn. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan een gebrek aan diligentie vanwege verzoekende partij zelf. In dit geval kan derhalve worden geconcludeerd dat verzoekende partij wel over een effectief rechtsmiddel beschikte, doch dat er niet het nodige werd gedaan om de Raad tijdig te vatten.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend. Deze vordering is bijgevolg onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

S. DE MUYLDER